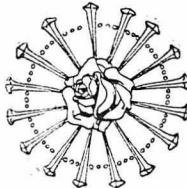

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΣΕΡΑΣΙΜΟΥ ΒΩΚΟΥ

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ

"Όταν για πρώτη φορά δύφθασε στήν Αθήνα με τό σιδηροδρομο, κορίτσι μόλις δεκαπέντε χρόνων τότε, δροφανό και μέ μόνο προστατή μία νεία της, μεγάλη της φάντας ή πόλης και έξαφνίστηκε.

Φτωχό διαταράσσεται την πνευμά της, άνυπνη και άδικη, δροσερώτατη ή γηγή της. "Ωραίο, καταπάτο τό προσωπάτων της που στά μάγουλα της έγεινοσαν ούδα τού Απρίλη, καταγάλια μεγάλα μάτια είχε και ξανά μεγάλα μαλλιά και χειλί κοραλλένια. Και ή κομψότασιά της άγαμα. Πρόμα τήν έλεγαν στη γειτονιά, κορίτσι ίτι. Θερός την εφωνίζαν, 'Αφροδίτη τού μυνόλιγονάσ. 'Όταν έγιναν στήγη πόρτα το πρόπτερό της, τό σφιρή τού άπεναντι τουσαγήνη χτυπούσε δινατάτερα σ' ένα χρόνο ρυθμό λαχτάριας και διπύθυμου, που μπαλάνια έφωναζε τά πράματα τον μέτραγουδιστή φωνή και δικούσαντες του περινούσε και ηξερε την άγαμη της, έλεγε χαιδεύτικα:

— "Ελά, Έλενίτσα μου, νά σου δώσω τό κουλουράκι σου.

Έκεινης χιουμούσε δινατά την πόρτα και έμπαινε μέσα τρομαγμένη, κατακόκκινη ἀπό την ντροπή και δρογμένη, ἀλλά δὲν έλεγε λέξη. Ένδιβα έροντο ἀκόμα δι φαρμακοτούς, ὅ ποιος της έστελνε φλογερό ματιές ἀπό τό βάθος του πάγκου του, και τό μπαρμπέρούνο, που τήν έγινεται μέτα τους κατάπιανα μάτια του, τα σκοτεινά και συνειφατισμένα. Μ' αιντόδιο συναπαντήστηκε και διγώραστις την δρώτα. Καλίτερα για μήν είσουν. Λύτοι οι ἀνθρωποι της γειτονιάς, έγιναν όλοι ήδικολόγοι ανθρωποι στήν πρότερη χαρά της ζωῆς της. Τής έβγαλαν ονόμα. Άλλα περισσότερο τήν έπροδιδε έξεινος δι μηρού. Τό βράδυ διατάσσεται τούς φίλους του στό καφενείο τους τά έλεγε ὅλα και δὲν έχαναγόρισε. Και ή Έλενίτσα είδε νά χάνεται ἀπλιστικά η πόρτη της άγαπης. Αρχισε νά ματανοί, σάν άντεροη στή ψυχή της δύναμις ήταν ή μετάνοια στό κάθε τί κατό πού έσανε. Έπεισ στό πρεβάτι για δύο ήμέρες άρρωστη μέ πονοκέφαλο και μέ συλλογισμούς για τό μεγάλο, βλέπεις, έγκλημά της. Άλλα μόλις έστρωσθηκε καί έπήγε στό πάραθυρο και είδε ένα ναύτη να καμάρων στήν δολαριώνη στολή της παρανόιας στολή του μέσα στή λιανάδα της άνοιξαντοκής ήμέρας, έξειντάνοισε και τόν άγαπτος μέ διλη της την καρδιά. Ή θεία της που κάτι είχε νοιτει στήν πρότερη της άγαπη, τώρα τήν έπιασε γάνερρη στό ναύτη και παρενέβη και τής έκαλλιέργησε μέ τή δική της πείρα τόν έρωτα, ένως όπου δικράσθη νά τόν μεταβάλλει είς συνούσεσσο. Όταν ά ναύτης άφεθε έστερανθήστε τήν Έλενίτσα.

Ήταν χειμώνας διατάσσεται οι γάμοι στό μεγάδο σπιτάκι. Όλο τό συγγενούλογος ήθελε, δι έδελφος της γυρολόγος πραγματευτής, ή άδελφη της; ή παντερέμενη, οι συμπετέροι τούς γαμπρού και δι κουμπάρος ήταν έπισημο πρόσωπο, ένας βουλευτής. Ο γαμπρός φρούριος μαύρο παπάκι, σταχτή στενό παντάλονι σάν τεκένι, κόκκινη γραβάτα. Τά μαλλιά του έμπτος έπεφταν πυκνά, τά είχε κατασφύσει μέ τό σιδέρο. Είς τό μικρό δάχτυλο τού δεξιού τού χειρού είχε ένα δαχτυλίδι μαλαματένιο μέ τό άρχικο στοιχείο τού ονόματός του, Ν. Γ. Έλεγαν Νίκο. Οι φίλοι του υπελέγιζαν διτή αύτο τό δαχτυλίδι, είχε γίνεσε τούλαρίστον δύο έγγειζες. Ήταν μελαχρονίδης μέ μέτη μεγάλη, μέ μαργα λγάνια μάτια και μέ παχειά χειλή. Μιλούσε εγγενιά, μετρημένα και μέ χονδρή φωνή. Στούς τρόπους του και τά φερούματά του δέν έδειχναν καμιά στενοχώρα. Ή νυφούλα φανόταν ντροπαλή. Εφορούσε θυλαστικό φόρεμα και δάπορα γάντια. Τό στεφάνη δικού της μαλλιά.

Τό άντρογύνο ήταν στό ίδιο σπίτι, τής θείας της Έλενίτσας. Ο Νίκος διδύλιον τορναδόρος σ' ένα ήμαστοσάπο. Τό πρότο χρόνο το πράγματα πήγαν καλά. Έκαμπαν και ήταν παδάκια, που ήταν ή ίδιη της Έλενίτσα. Μά γρήγορα δι Νίκος φάντησε πούς είνε, δέν ήταν πιστός στή γυναικά του. Ήθελε και μέλλεις. Άλλο γυναικά και μέλλο φιλενάδα.

— Δέν μέ ήμερας πειά, τού κλαιγότανε ή Έλενίτσα, μέ καταφρούς και τρέγεις μέ μάλλεις.

Τά βράδυ ήταν στή γυναικά του. Ήθελε και μέλλο παίζει χαριτιά.

— Δέν μέ ήματάς, τού έλεγε. Μέ ψυχοταράξεις διδύκα, Νίκολα δια πενάνω όπι, τον κανύδο μου.

— Α! τής άπαντούσε έκεινος, μάλλη μά φορά νά μού τό πήγι και μέτρησε έργυα.

Είδε και έπαθε, στό τέλος τόν φοβήθηκε και τόν άποστράψκε. Άντη ήταν δέν ή άγαπη τού Νίκολα; 'Εν τούς δέν έσπειθηκε νά τόν έκδικηθη μέ άτιμα. Περιμένε ύπομετεπική νά τόν δικόνα στό ίδιο έκεινο παράδυο, διφ' διου για πρώτη φορά τόν είδε και τόν άγαπτος.

"Ενα Σαββατοβάθρο, ήταν έπέρασε νά τόν περιμένην. 'Βφθασε μεθυσμένος και έλευνός και χαμένος. Τότε τής φάνηκε πάντας τόν ψηφόφερο περισσότερο όφει, διτέ πέραπε και έξεγελάτηκε μέπο τό πλάνο χαμόγελο ένος ωραίου κυρίας. Τήν τρίτης τήν ήμέραν ήταν έσει. Άλλα ή σύμπτωσις και ή τύχη τήν έπροδωκαν και δι άνδρας τής τόμαδε. Έπήρε δινό φίλους του πάπο τό σωματείο, έκανε συμβούλιο, τήν παραφύλαξε και χωρίς νά τά παραχθῆ μέ πατέρες τό πατέρα του πάπο τό πατέρα του και τήν πατέρα.

"Η διατυχισμένη ή Έλενίτσα ήταν δέν μπορούσε νά υποφέρη: τό πώς νά χωρισθή μέπο τό πατέρα της. Σήν απέλπισια της έτηρε τούς δρόμους και τά τρίστρατα. Μέσα στό μικρό της μαλλιά περινούν τόποις διάφορες σάν στοιχείων ουράνο. Τί έρχεται νά κάνη διμά, σέ ποιδιά τήν πατέρα της, πήγη της στού πατέρα του και τήν πατέρα.

Πάντα αντή είχε τό αδικο και τήν άμαρτια. Οι άνδρες έχουν τό δικαιωμάτων καταφρούν τίς γυναικες τους, ή γυναικά διμάτο ποτέ. Εδήκης αδίκο και μέπο τόν δικούς της: της άκρωμη. Έβγηκε απ' τό σπίτι της μέ την ίδειν νά χαριτωθή. Τήν κράτησε διμάς ή ζωή μέ την μυτικά πλάνα πολυθέλητρη της, χωρίς νά πή και τό πατέρα, τί είχε νά έπιπλη και τί νά περιμένην είς αύτον τό κόσμο. Έδιμαν στό δρόμο που πήγαινε ώρη και δακρυσμένη. Αντίκευται στό σπίτι μάς φίλης της, γυναικά ένος κομψάτη ένοδον δικού. Έμπήρης μέσα χωρίς νά ξέρην νά τέλος βρούν δουλειά. Εγέλασαν ή κυρία και διάλεκτη της, διώρεις ένα ξέρουν νά τήν πατέρα της και διάλεκτη της, διώρεις ένα ξέρουν νά τήν πατέρα της και διάλεκτη της.

— Και τί δουλειά νά βρούν διώρεις ένα ξέρουν νά τήν πατέρα της, διώρεις ένα ξέρουν νά τήν πατέρα της και διάλεκτη της, διώρεις ένα ξέρουν νά τήν πατέρα της και διάλεκτη της.

Έχαιμήλωσε τά μάτια της σκεφτική. Δέν έκαταλαβεις ποιας και ποιός απ' αύτη τή φράση, ποιό πώς τήν άνηστησε. Και έργης. Τήν ήτανε μέσος και δικού στό περίστατο.

Έτρεψής πέρα στήν έξοχη, έκονταστήκε και ζαναγύρισε στήν πόλη. Τότε χωρίς νά γνωρίζει πώς, συκτάλιση στό πρώτο ανδρά που τήν γίλυσκετες. Μά ήταν πολύ τρωφέρη και δαρδιά της και διέσηρε μέ δάγησες νά άγαπτη και δεύτερο και τρίτο και τέταρτο. Αντή τήν κάρι τής έδωσε και τέλος έπιπλης ένα ξέρουν πάντας της ζωής. Έγινε έτσι σ' ένα φτωχό και ωταρά πάντας της ζωής.

Έτρεψής πέρα στήν έξοχη, έκονταστήκε και ζαναγύρισε στήν πόλη. Τότε χωρίς νά γνωρίζει πώς, συκτάλιση στό πρώτο ανδρά ανδρά που τήν γίλυσκετες. Μά ήταν πολύ τρωφέρη και δαρδιά της και διέσηρε μέ δάγησες νά άγαπτη και δεύτερο και τρίτο και τέταρτο. Αντή τήν κάρι τής έδωσε και τέλος έπιπλης ένα ξέρουν πάντας της ζωής.

— Έτρεψής πέρα στήν έξοχη, έκονταστήκε και ζαναγύρισε στήν πόλη. Τότε χωρίς νά γνωρίζει πώς, συκτάλιση στό πρώτο ανδρά ανδρά που τήν γίλυσκετες. Μά ήταν πολύ τρωφέρη και δαρδιά της και διέσηρε μέ δάγησες νά άγαπτη και δεύτερο και τρίτο και τέταρτο. Αντή τήν κάρι τής έδωσε και τέλος έπιπλης ένα ξέρουν πάντας της ζωής.

— Δέν έτην παπάνιο πειά, έλεγε. Τώρα τούς ξέρω καλά τόν άνδρες. Έκεινοι που πή έγαπήσω, θά τον γείνω σκλάβα του, μά θά τον άξεις.

Δέν άργησε νά παρομισαθή δι άνθρωπος αύτός. Ιτάν ένας μεσόκοπος, κακοφατέρων μέπο πλούσια έπαρχια και κτηματιάς. Τήν πήρε μαζί του. Ουδόσιος νεότης και ζωή. Παντίστης νεότης και ζωή. Ιτάν είχε καλοσύνη, μπλε ιώνα καλωσύνη και αφοσίωνα ή Έλενίτσα. Μαζί μέ τήν τόση νεότης και ζωή ήλησε και μεγάλη εντυχία στόν άνθρωπο. Έγεινε πρόσωπο στή μικρή έπαρχη και κομψή κοινωνία. Τόν έξειλη μέλος σέ σωματεία και σέ συλλόγον. Άλλα έπειτα στό περιβάτη της ζωής.

— Δέν έτην καιρός τώρα, έργοτερα! τής έλεγε. Δέν μού τό διπτέρη στήν πυρηνό μου.

Έπήγανε πολύ μπροστά στής δουλειές του. Η κοινωνία τόν τραβούσε μέ τά τιμάς και τήν υπόληψή της. Είχε άναγκη όποιο κόσμο. Τί έθλεγαν οι άνθρωποι μέ διμάτιναν τής έπαφανώθηκε μά τέτοια την γυναικά τού δρόμου; Ετοί και τά πατιδά που δέν έγεινες ένα ξέρουν πάντας την πατέρα της, τής τάπταρην, σάν νά ήταν πατέρα της έπαφανώθηκε μά τέτοια την γυναικά τού δρόμου;

— Αντή τά τάξιδια τόν άπογονών σου σύ θά μάς βουλάζουν χωρίς αλλο τό βαπτόρι και καμιά μέρα.

— Η Έλενίτσα ήταν στό τρίτο έγχινος. Δέν ήταν και μικρό πράγμα μά τέτοια συγκάντη! Τή θύβαλε σε συλλογή.

— Πού νά ήταν τά δλα της παιδάκια τής χίλια κακά πράγματα.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ ΤΟΥ ΙΡΛΑΝΔΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΟΥ

Ένας νεαρός Ιρλανδός μετανάστης ξεκίνησε κάποτε για τήν Αμερική.

Όταν δέ την ἄλλη μέρα ξύπνησε και είδε ότι τὸ ὑπερωκεάνιο ἔπειτα στην μεσή του ωκεανού ρώτησε ἵναν ἀπ' τοῖς, ναῦτες τοῦ πλοίου;

— Διν μοῦ λές σε προγαλᾶ, πᾶς κατωφθίνετε καὶ βρίσκετε τὸ δρόμο που πρεπει ν' ἀκολουθήστε για νὰ φτυσετε στὴν Ἀμερική; — Οὐλὴ ἡ θύλακος σε εἶνε δημάρι;

— Επειτα δεχγνονας το ἀφισθένον αὐλάκι ποὺ ἄφηνε πίσω του τὸ πλ. ἣν προγινόετο;

— Λαν ριδιζιεις τοδιάζητον ἀνάποδα κι' ἀκολουθούσπατε... τὸ αὐλάκι του λαυρού, θα τοπαλάζινα το...;

— Οτιν τὸ ὑπερωκεάνιον έγινατε στὸ λιμάνι τῆς Νέας Υόρκης καὶ ἀγωνιζθήσομε, ὅτι Ιρλανδός μετανάστης είδε νὰ βγανή μέση ἀπὸ τὴν θαλασσανα τηνα, δημης πούλεις βούτησε πρὸ δύλγουν. Τοτε ὅ μετανάστης είλε στους συντιμείδωτες του;

— Εἰδίτε τί κοποι ποὺ είμαστε; Δεν φρεγιήναμε πών φρεστούμε κι' εἶμεις ἵνα κοποιόμεις οιν αὐλάκι (εξεινο ποὺν φρεστούμε δὲ κολυμβητής). — Είσι θάρροβοιστε κολυμπάντος τοντο... ἀπ' την Ιρλανδία ώς κδοι και θα τίλλημε γρατσούσι τα νιντατο...;

— Επειτα ἀλλαγεις μερού, ὁ μετανάστης, ἐπειδή σκοτει διν τὸ κρόνο σις Ἡγούμενος Ηλιτείες ήταν δενατόπερο ἀπ' την 'Ιρλανδία, δημης φαγεις σην παταράδα του, στοὺς συνγενεῖς του, νιν τον στιλλονταν ἔνα βρού παταρά, τὸ διανοι είχε ζεχησει νὰ τὸ πάρη μαζώ του. Και διοπίσθετε σην γραμμα του;

— Πλά νά μέ βα-αινοντα καὶ κονυπλά του και πληρωσε πεοισσότερον ταχιδομικα κόφε ετη κα βιτε τα σέ μην ἀπὸ την τοέπε! — Είσι θά λιγοστένην τὸ βίσος τεύ πλατού και θά πληρώστε λιγότερα ταχιδομικά!..*

Εξεινος ζητούσε νὰ τήν παρηγορήσῃ:

— Δε βιρούσει κι καθημένη, της ἡ εγκ, ήται ήτε δὲ κόπομος. Οι ἀνθρωποι που ἔκαναν τα βροφοκομεία και τὰ ὅρμαντοργεία γάτη ηθερον. — Υστει μά και δεν μας μιλήσων, δεν την γνωρίσαμε, δεν μπορούμε νιν κανή λιπηή σειηης τοντο... Αλημονηστε τηντά τιμος, ιγο ποιει διν θη σ' αμήσοι.

— Λεν ελουι τιμος, του ειπε έκαψα. Δεν ξέξεις, διν ἔγοι σουδωκα.

— Επού μαδησωες έμενα, ἀχριστη, έφωναζε θημωρένος. — Ή διγο σ' έμα-ψι φάτης τους δρόμους; — Είσι νά μιλάς για τιμη! — Ε-λημηνης, αυτα είσαι;

— Καλλι-τερα να ήμην μ' διποιον τίγαινε, φτάνει νά ήταν σημά πον τά παταρά μον! Και ἀρχη σε γά καμαι.

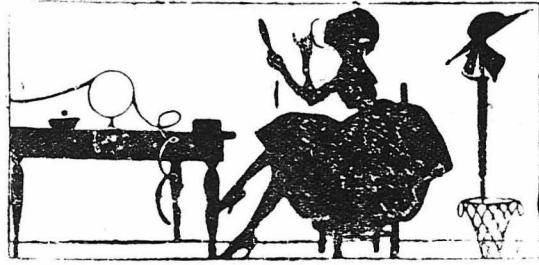
— Μήν κλαις, της ειλε έκεινος. — Ο το ἀλλο μον ζητήσης είμαι πρόσθημος, αὐτό ίων, δε γνέτει. Κι' αυτο που θάρημη για το σιειλομε εκει που ήτε και τάκα. — Άλλοι τά σκι-τωντων και δεν παθιν-ντίτα. — Εγα γνωρίζω έτοιμον ανθωροποιος.

— Επούτας ή διοπτομείμενη. — Οταν έδεινος έφυγε τὸ πρωι σημά πον τον, άνοιξε το ποράντο και δικτυτοξει στὸν κήπο. — Ήτιν διανυθέμενος, έκανε φημά στον ούρων, πάν να δέσποιτος κατοιν σιειρή πάταντο σην γηνή ἀπορία της. — Άγνω συννεγάκια έπλενε στὸ δο σερο ἀμάρια και τὸ ούρων μιστήριο μεντά μάραχο σην αιωνια πωαή του. Της ήλθε πον παπιμηγος να φηνή μάλλα έπεισθησε πον νά πάι έσται. — Επούλογια ηρε να πωση αυ δι παιδι πον δεν τιχε φρειτι αύρια στο φόν. — Εγρ φη της οδελφης της της παντερμένην. — Πάρτε με για λιγα καρο. — Εβρ ορθηρα νά κανω παδια και νο το πετ-το. — Το γράμμα έσταλη, άλλα μάταντης δέν ήλθε. Λημονοντανα με νιροπη οι κυκοι ένητημένου.

— Υστερο ἀλλ λιγες ήμερες σ' έσινην την έρημηα έγεναν πόλι ή έδεις πρωτομασίες. — Η μημηή ήλθε και παντη της ή γνωικα της έμπιπτοσύνης πον θά έπιπονει κι αύτό το παδάζ.

— Και της προιν κι αιτό μληθινά, δλλα ἀπ' τη μια πάρτα έθηγαι νε τὸ διστηρο πλαστακια για τὸ απωρικο του ταξιδι, κι' ἀπ' την ἄλλη έφεντε ή μανα για ὅ οιωνιο, νεροή ἀπό μέσενα του τοκετον. Κοινωνικη ανάγη δεν έπιπτοψη στον κιλο της ν' ἀκολουθησηη την κιδεία για νά μη τον ίδη δο κόσμος.

* Γερ. Βάκος

ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

· Ο Λουδοβίκος 14ος κκι σι κόλακες. · Ο θένατος της Μαρίας Θρεσίες. — Ή μονη λύπη πον προξένησε στὸ σύζυγο της. — Ο Λουδοβίκος 14ος, και ή κολλκειες τεῦ Μπουσάλη. · Ή κηδεία της Πεμπταδεύρ. — Πελλ ἀσχημο ταξειδι!... — · Ο βασιλεὺς δέν συλλασμβίνεται ποτε!... — · Ο ἔρως του Λουδοβίκου 14ου πρέσ την Μαντούνι. — Δάκρυα και θρηνοι ἀποχωρισμοῦ.

· Ο βασιλεὺς της Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος ἐπεσκέψθη κάποτε τὸ τιαυροφερειο τὸν ηπογείειο τῶν Στρατιωτικῶν. Έκει πον γιρίζει τα διαφόρα διμερισμάτα τοῦ τιαυροφαρείου εἰδε ἐπάνω σ' ἓνα τριπλο χαριούν και ἓνα ζενγάμι ματογνάλλα. Ημέρες τα ματογνάλλα και ἀρχοις νά διαβρέη τὸ καρτη, τὸ δόπον ήταν ένας διθυραμβος διάριοι αυτού του τιαυροφαρείου είχε επίτηδες το πονετησης έσει, σε μαρις ειμανές, για νά τὸ κολακενό.

· Ο Λουδοβίκος πον δεν τον έμεσαν ή δεξερηημένες κολακειες ἀρηης ἀπότομο στὸ τιπέζ τη μοναδια κατοινατης λέγον:

— Είνε παιρι πολν δυνατα τα μοναδια λέγον απομονάλλα. Κάνουν τὰ πράγματα νά φανώνται ουπερβολικα!... ***

· Ο ίδιος Λουδοβίκος 14ος σταν πέθανε νά γυναικα του Μαρία Θηρεύοι, την ώρα της κηδείας της είτε:

— Ο θεος μὲ στρει μαρι συνηγον, ή δοπιά σ' δηλη της την ζωή διν με λύπηση ποτε παρο μονο σημερα με τὸν θανατό της!... ***

· Οταν δο Μπουαλό, πον δηταν τρομερός αιλοκόλας, παροντισασε στὸν Αο-διάβικο 11ο έναν διθυραμβο πον είχε γράμει για την διάβαση του Ρινον, δηνεματηδη, έκεινος βασιλεὺς τον είτε:

— Είνε ώραιο. Άλλα θά μον έφεσε περισσότερο ον με διπαι νούστας λιγητεο!... ***

· Ο Ερείκος 1ος πον δέν έθεωρει δη πνευματωδέστερος τὸν βασιλεύεις, καπτοις πον οι αιλακοι του συνηγοι σαν περι εινυκλας, είτε:

— Ο ειπερχεστερος δηνθρωπος της Γαλλίας είνε έκεινος πον έχει εισιοδημη δένα κηδείας λίθες (φράγκα) και πον ποτε στην ζωή του δέν ακουσε νά γινεται λογος για μενα!... ***

· Οταν γνόταν ή κηδεία της περφοίτον εινυοιμένης τον Λουδοβίκον 15ον, μαρκησας Πιμπαδούν, έθερε ραγδαίως. — Ο Λουδοβίκος κηδείας τον οργανο και είτε:

— Κοιμι! — Η μαρκησα δέν έχηη καθόλου καλό δι πατειδη της!... ***

· Στὸ 1111 δο βασιλεὺς της Γαλλίας Λοιδοβίκος 1ος είχε κηρυξε πολεο έναντον τον βασιλιας της Αγγλίας Ερρίκον 1ον. Στήν πιφιμη δέ μάρχη της Μπρενεβίλα επι κεφαλή τῶν γαλλικῶν στρατευτων ήταν δη ίδιος δο Λοιδοβίκος.

· Σε μια σηγην ένας τολμηρος μάγγλος ιππότης, άρπαξε από τὰ θυντακά τον ήλιον της Γάλλου Βασιλεως κι αρχισε νά φωνάζη θριαμβικά:

— Επούτας τὸν βασιλεύει!...

— Ο Λουδοβίκος 1ος πον κατέφερε τότε μια δυνατή σπαθά στὸ κεφαλη, πον τὸν έκεινον νά σωριασθη κατά γης και συγχρόνως τον φωνάζη θυντακά:

— Βλακα! — Μιθη δη δο Βασιλεὺς δέν συλλαμβάνεται ποτε!... ***

· Είνε γνωστο τὸ ειδάλλοι τον Λουδοβίκον 14ον με την άνημη τον πρωτονομογον του Μαζαρένον, την διάσημη Μαρία Μαντούνι ή δοια μαλιστα είλατε, δη δο Λουδοβίκος θά την ένυμετεο.

· Ο διμονος ήμως Μαζαρένος δέν ήταν καθόλου διπτεθεμένος νά έπιπεψη τὸν γάμο αυτό, γιατι ήζερε δη δέν έχη είχε καλές συνέπειες για την πολιτική της Γαλλίας. Για νά θέση λοιπόν τέρο μα στὸ διπικόνδυνο έκεινο ειδάλλοι, ανάγκασε την άνημη του νι φυγη άρον άρον δη το Παρίσι.

· Και ή δαμονιμένη έκεινη γυναικα, πον έβλεπε τὰ δυνειρά της νά διαλεννται, λίγην ώρα προ της άνωρησεος της, ένω μέπονετο τὸν Λουδοβίκο, πον τὸν φωνάζει καλοντας:

— Σεις εισθε ι! Σεις εισθε ι δο Βασιλεύς! Και δημος με δι-

— Ο Βασιλεὺς ήμως δισιλητης...